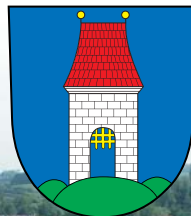

Dřevohostický zpravodaj

Čápi patří k Dřevohosticím už skoro 50 let

1/2020

Zkušenost mě naučila, že když má člověk příznivé materiální podmínky a hojnost potravy, má málo energie a je méně odolný. Na druhou stranu ti, kteří byli nuceni nastavovat své životy a bojovat o přežití, se lépe přizpůsobili okolnostem, když přišly špatné časy

Aristotel Onassis

Dřevohostický zpravodaj

periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel:	Městys Dřevohostice, IČ 00301213
Adresa redakce:	Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice, příspěvky posílejte na: ou@drevohostice.cz
Řídí redakční rada ve složení:	Ing. Alena Kopečková, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz ; Petr Dostál, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz ; Jaroslav Jančík, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz ; Mgr. Hana Sedlářová, Jana Josieková, Miroslava Buchtová, MUDr. Michaela Roubalíková
Ev. č. u MKČR:	E 12657
Periodicita:	Čtvrtletně
Náklad:	450 ks
Cena:	15 Kč
Místo, datum a číslo vydání:	Dřevohostice, květen 2020, číslo 1/2020
Grafická úprava a tisk:	Miloslav Flašar
Uzávěrka příštího čísla:	30. 6. 2020

Úvodník

V závěru minulého čísla zpravodaje jsem vám všem popřál hodně odvahy ve dvacátých letech, do kterých právě vstupujeme. V tu dobu jsem nevěděl a nikdo z nás nemohl ani tušit, kolik odvahy budeme o pár měsíců později potřebovat k normálnímu životu. Celý svět vychýlil z rovnováhy vir, kterému vědci později dali jméno COVID 19, a nás zasáhl jako všechny ostatní. Prožili jsme a stále ještě prožíváme těžkou a neklidnou dobu, kdy obyčejné věci byly a jsou nedostupné a zakázané. Zavření ve svých domech a bytech sledujeme na televizních obrazovkách dramatické záběry ze světa, ale i z blízkého okolí. Umírají lidé, kolabují zdravotníci, náš stát počítá velké ztráty. Je těžké v tyto dny nacházet ostrůvky radosti. Jsme postaveni před nové věci, na které se nebylo možno připravit. Ne vlastní vinou jsme se dostali do unikátní situace. Stali se z nás vojáci ve složitém boji s neznámou nemocí. Generálové státního krizového štábu někdy vydávali rozkazy trochu zmatené a odporující si, oni však v této válce také ještě nebojovali, budiž jim tedy odpuštěno. Tak jsme se problémům s odvahou a chladnou hlavou stavěli sami.

V úterý 10. března vstoupil v platnost vládní zákaz všech sportovních, společenských, kulturních a náboženských akcí, veřejných i soukromých, s účastí přesahujících 100 osob ve stejný čas. O den později byla obdobným nařízením uzavřena základní škola. Školní jídelnu jsme po konzultaci s hygienickou stanicí nechali ještě pár dnů v provozu v domnění, že pomůže překlenout situaci seniorům. Nestalo se, i jídelnu jsme museli později uzavřít. Usnesení vlády o vyhlášení nouzového stavu pro celé území republiky z důvodu ohrožení zdraví občanů bylo vydáno 12. března. Mateřských škol se však tento zákaz netýkal a bylo na rozhodnutí zřizovatele, zda bude školka ponechána v provozu. Dlouho jsme neváhali, o uzavření objektu jsme rozhodli ve čtvrtek 13. března a v pondělí už byla školka na zavoru. Pro některé maminky to nebylo příjemné, zdálo se jim to předčasné, ale riziko přenosu viru tady bylo stejné

jako ve škole. Po diskuzi s ředitelstvem školy jsme v provozu ponechali naši obecní knihovnu. Úmyslem bylo pomoci dětem, které nemají přístup k počítači, protože domácí úkoly byly školou zadávány elektronicky. Po deseti dnech jsme uzavřeli i knihovnu, využívána byla více než sporadicky. V těch dnech byl pan doktor Kubín ještě v karanténě po návratu z dovolené a chod ordinace administrativně zajišťovala zdravotní sestra paní Lucie Hradilová. Patří jí dík a obdiv, ta se starala nejvíc o naše zdraví a byla organizačně skvělá a navíc i hodně příjemná. V tu dobu nás virus úplně pobláznil. Nabízeli jsme a později i zajišťovali nákup základních potravin a hygienických prostředků pro seniory. Paní Obkráčilová nabídla své síly a schopnosti k hlídání dětí po dobu uzavírky MŠ a ZŠ. To vše měla být aspoň malá pomoc a podpora ze strany obce a také náš výraz díky pro rodiče, jejichž přítomnost v zaměstnání byla v těch dnech nepostradatelná. Už 16. března jsme začali šít bavlněné roušky svépomocí, přestože hejtmanem nařízené rozhodnutí o zákazu pohybu osob bez ochrany dýchacích cest začalo platit až 18. března. Nemohli jsme čekat, museli jsme se starat. Šilo se na deseti různých místech a síla lidskosti byla překvapivá. Jeden den bylo divné jít ven s rouškou a o den později bylo divné vyjít si jen tak bez roušky. Byl jsem vždy plný vděku a radosti, když jsem od švadlen odnášel náruč doma na koleně ušitých roušek. Do oběhu jsme je dávali zdarma přes obchody s potravinami. Až je nebudeme potřebovat, měli bychom si je schovat jako doklad toho, že to tady přece jen mezilidsky funguje. Aspoň v době nouze. Zatím se nám však budou hodit, myslím ještě pár měsíců. Účinnější než domácí roušky jsou však respirátory a ještě lepší jsou ochranné štíty. Bohužel, ty stát nedokázal zajistit. A na opravdovou desinfekci, která je účinná na viry, jsme si nesáhli také. Do akcí typu „dovezeme z lihovaru denaturák, smícháme v garáži s peroxidem vodíku, procenta odhadnem, a máme výbornou desinfekci“, tak do této akce jsme se nezapojili, dobrodruzi zase nejsme.

Život ve stavu nouze šel dál a my nechtěli jen přikazovat, rušit a omezovat, nebo nedej bože propadat skepsi. Vždy jsme se chtěli více držet pozitiv, protože i těch se dalo najít kolem nás hodně. Obdivuhodné byly prodavačky ve všech místních obchodech, s milým úsměvem, vstřícné, takové malé hrdinky, jakoby ani pud sebezáchovy neznaly. Živě přímo z kostela sv. Havla dokázali Marek Jakubec a Aleš Sigmund zajistit ve velikonoční době pro všechny věřící přímý přenos mše svaté. Posloužili všem, kteří nemohli být přítomni osobně z důvodu prevence proti šíření koronaviru.

Pohádky dětem by se měly číst v každé době, nejen v době koronakrizy. A protože pohádkových námětů bylo dost, vydrželi jsme s pohádkami déle, než jsme si původně představovali. Snad potěšily a pobavily v době, když bylo v televizi těch tisícových konferencí a besed nadbytek. Poptávka po pozitivních příbězích všeobecně v době karantény vzrostla. Rozhodně mě překvapila disciplinovanost v plnění vládních nařízení a v domácím šití roušek myslím kandidujeme na mistra Evropy. A obec jakoby se ztišila a zklidnila. Nezažil jsem tak rozsáhlou solidaritu a soudržnost lidí od povodní v roce 1997. Lidé jsou zdvořilejší, dovedou si pomáhat a mají dobré nápady. Asi se také změnil hodnotový žebříček, opět vstoupilo do popředí „zdraví je to nejdůležitější“. Společnost se asi více semkla na úrovni sousedských vztahů a také se utlumily konflikty. Tak znovu poděkujeme všichni těm, kterým tato situace přinesla mimořádný pracovní zápal, a do příštích týdnů doufejme v to nejlepší.

Petr Dostál, starosta

Kaleidoskop

Tak jak se koronavirus dostal do našeho normálního všedního života, tak se začíná projevovat i v oblasti připravovaných stavebních akcí a připravuje nás také o zážitky kulturní a společenské. Zrušeno bylo divadelní představení místních ochotníků, večerní prohlídka zámku i Slet čarodějnic. Letních festivalů, včetně Setkání dechových hudeb, se budeme muset zřejmě vzdát také. Uchránit si zdraví je však to nejdůležitější.

V polovině června jsme zamýšleli trochu slavnostněji otevřít nové sportoviště Za sokolovnou. Zbývá postavit asi 240 metrů oplocení, na místě starého volejbalového hřiště bychom rádi viděli hřiště pro plážový volejbal, také prolézačky dětského hřiště jsou zastaralé a téměř nebezpečné a některé plochy bude nutno pořádně zadláždit. Materiál oplocení byl objednáván z Polska, ale kvůli přísnému režimu na hraničním přechodu dodán se značným zpožděním teprve před pár dny. Stavební firmy i malé firmičky zatím pomalu nebo více krvácí a nevědí, jestli projevit zájem o tak malou akci, nebo jestli čekat na akci větší, na které pak zahojí své koronavirové šrámy. Tak se akce protahuje, víme, že termín ukončení budeme muset posunout, ale oslav se nevzdáme.

Jinou akci – odstranění vlhkosti zdiva v přízemí zámku – jsme v souvislosti s virem mohli naopak uspíšit. Firmě PRINS totiž zákazník na základě vládních opatření nemohl podepsat připravenou smlouvu, my byli připraveni, navíc práce byly venkovního charakteru, a tak mohly být zahájeny bez omezení už začátkem dubna a ne až v červnu, jak bylo původně plánováno. Technologie drátové elektroosmózy byla schválena památkovým úřadem a památková péče magistrátu Přerov nám vydala závazné stanovisko. Nad úrovní bývalého soklu byla po celém obvodu zámku firmou umístěna plusová drátěná pásová mřížka a minusové tyčové elektrody byly navrtány po vnějším obvodu čtyř stěn objektu zase do země. Tento systém elektroosmózy je napojen na už stávající rozvod z řídicí jednotky infocentra, který byl proveden v roce

2018. Vzniklé elektrické pole pak brání vztlínání vlhkosti. Celá tato zakázka je již ukončena, probíhá administrativní předání. Cena je více než půl milionu, ovšem podařilo se nám dohodnout dotaci ve výši 250 000 Kč.

Stále nás čeká pokračování, ale snad i brzký konec nouzového stavu a pak asi také dlouhodobá opatření, o kterých mluví už teď někteří epidemiologové. Co teď přijde dál, těžko předvídat. S ohledem na krizovou situaci možná bude muset projít částečnou revizí i rozpočet obce. A tak ani ne ze současnosti, jako spíše z ne příliš vzdálené budoucnosti mám trochu obavy. Vláda nemůže rozdat, co by předtím jinému nevzala. A protože obce zatím mají, je možné, že nám ukrojí. Daně a odvody firem státní rozpočet nenaplní, tak v oblasti obecních příjmů čekáme nějaký propad.

Třeba položení asfaltu na ulici Lesní běží, ale také v jakémsi omezeném režimu. Celá ta akce byla spuštěna hodně a hodně narychlo, jedním zdánlivě prostým únorovým telefonickým dotazem z ministerstva místního rozvoje, zda je akce připravena a zda jsme připraveni přijmout dotaci (přitom rok zpět nám bylo oznámeno, že dotaci na Lesní neobdržíme). Pochopitelně peníze se neodmítají, navíc, když to jsou dva miliony. A tak jsme pár jiných záměrů museli přehodnotit, zaktualizovat stav na Lesní, provést výběrové řízení na dodavatele a hlavně vypořádat se s přípravnými pracemi. Vodovody a kanalizace provedly vyčištění a monitoring svého řadu se zjištěním nevhodných parametrů asi u čtyřech šachet. To ještě nebylo tak špatné. Plynárny odstranily nevhodnou kolizi s jinou podzemní sítí, i s tím jsme se vypořádali. Jednání týkající se opravy nebo zřízení nového vodovodu od staré elektroprovodovny do cukrovaru jsou už také za námi, ale brzdí nás nutnost položení napříč vozovkou asi dvanácti chráničků pro ČEZ a veřejné osvětlení. To se těžko předvídá, to se ministerstvu těžko vysvětluje, to se dodavatelské firmě, která musí držet termín, moc nelíbí. Začneme s hlavními pracemi tedy později, než jsem občanům na Lesní avizoval, ale jsem rád, že se nám v tomto nouzovém stavu vůbec podařilo dostat firmy na stavbu a provést uvedené přeložky a všechny přípravné práce. Starý povrch vozovky bude v některých místech odfrézován, provede se podkladní asfaltobetonová vrstva, v mís-

tě trhlín se položí geotextilie, vyměněny budou obrubníky a položena bude asfaltová horní vrstva. Chodníky nejsou předmětem úpravy, právě tam bude položeno později vzdušné vedení ČEZu a také nové veřejné osvětlení. Rekonstrukce bude končit křižovatkou nad Vašinovým.

A tak nám koronavirus práce zkomplikoval, ale nepřerušil. Pokračují i nasmlouvané projekční práce, byla k nim však zrušena všechna jednání a vyjednávání s ostatními úřady je také omezené. Zahájeny byly práce na obnově kanalizačního řádu ulice Mlýnská. Zaměstnanci firmy VK AQUA pracují v rouškách, protože respirátory, které měli k bouracím pracím, jim došly hned v začátku karantény. Problém s ubytováním ani se stravováním nemají, jen trochu potíže s přísunem materiálu ze stavebnin. Báli se, zda nezůstane v karanténě bagrista, ale zatím vše běží a vedoucí tvrdí, že ani strach z nákazy nemají, protože i rozestupy při pracích dodržují... Poučili se a jako firma problémy zvládají. Poučme se i my všichni ostatní. Možná nás koronavirus vyléčí z lehkomyšlnosti. Možná nebudeme podceňovat ochranu a prevenci zdraví, možná budeme více věřit zdravotníkům a odborníkům, možná si uvědomíme, že žádná vláda nebo stát nikdy nebude schopen udělat všechno za nás. Možná poznáme více slovo solidarita a dobrovolnictví, možná budeme celkově odpovědnější a ta lidskost nás spojí. Tak pevně zdraví, žádné viry, hodně viry, vakcína se určitě vyrobí a svět bude zase brzy v pořádku.

Petr Dostál, starosta

Habadůra aneb Nájemníci pana Swana

... je velmi úspěšná hra anglického dramatika Michaela Coonyho. Autor si v ní bere na mušku případy zneužívání sociálních dávek v Anglii. Hlavní protagonista náročné konverzační komedie je Erik Swan, který přišel před 2 lety o práci na městském úřadě a bál se tuto skutečnost oznámit své energické ženě Lindě. V tu dobu se mu odstěhoval podnájemník pan Ruphert Thomson, ale nepřestaly ze sociálního odboru chodit dávky podpory v nezaměstnanosti. A tak si Erik uvědomil, že může snadno přijít k penězům, i když bude bez práce. Vymyslel si celou škálu podnájemníků a jen čekal, až dostane peníze na jejich důchody, podpory, zdravotní pomůcky, atd. Asi by mu to procházelo dále, kdyby nepřišel pan Jenkins, kontrolor ze sociálního úřadu, a nechtěl zkontrolovat pana Thomsona. To by ještě nebyl problém, za pana Thomsona se zvládl převléknout Erik sám, ale v okamžiku, kdy byl nutný podpis pana Swana, jakožto majitele domu, začal se rozvíjet propletený sled událostí, do kterých se zamotal nový podnájemník Norman Bassett, strýček George, který Erikovi v podvodu znamenitě pomáhal, protože jako poslíček v nemocnici, dokázal sehnat různá potvrzení, recepty a poukazy na zdravotnické pomůcky. Na jejich druhou část „podnikání“ – a sice prodej paruk, zdravotních punčoch, podprsenek atd. nedopatřením přišla Erikova žena Linda, když v jejich ložnici našla záhadnou krabici plnou těchto věcí. Mylně si ale tuto skutečnost vysvětlila a celou věc začala řešit s psychiatrem doktorem Chapmanem. Došli společně k závěru, který se zdál být nepravděpodob-

nější, ale k pravdě byl hodně daleko vzdálen. Mezitím se zoufalý Erik s Normanem ve snaze sehnat podpis pana Swana zaplétali více a více do změtí lží a podvodů, takže už ani sami nevěděli, jak z toho ven. Ve snaze ulehčit situaci, nechali některé podnájemníky zemřít, ale to celou věc ještě více komplikovalo. Světlo do všech podvodů vnese až nadřízená pana Jenkinse, slečna Cowperová, která se jen tak ošálit nedá. No a jaký je výsledek? Co vede k přiznání Erika ke všem podvodům a jaký přijde trest? Ti, co se přišli podívat, ví a ostatní budou snad mít možnost se to dozvědět na letním představení v zámecké zahradě v Dřevohosticích.

Paní režisérka měla opět šťastnou ruku s obsazováním rolí. Hlavní role svěřila zkušeným hercům Pavlu Roubalíkovi (Erik Swan) a Marku Jakubcovi (Norman Bassett), oba se moc z jeviště nehnuli a oba se dokonale doplňovali v labyrintu lží. Výborně jim sekundovali Jarda Zapletal v roli důvěřivého kontrolora sociálního úřadu pana Jenkinse a František Seidl v roli strýčka George, který byl v tomto představení asi nejkomičtější postavou. Decentního zástupce pohřebního ústavu Věčná blaženost si zahrál Jiří Škrabala a doktora Chapmana Stanislav Čížek. Kateřina Skříčková se vtělila do role Erikovy ženy

Lindy a celé představení se snažila všechno vyřešit. Jen netušila, že k řešení jsou úplně jiné problémy, než ona si myslí. Moc klidu do domu nepřinesla ani Jana Josieková v roli slečny Chessingtonové, jejímž posláním bylo pomáhat trpícím. Sama ani netušila, že nikdo až tak moc netrpí a její pomoc vůbec není žádoucí. Kdo rozhodně netrpěl, byla slečna Cowperová, vedoucí sociálního úřadu. Pod její maskou se skrývala Liduška Fuksová, jejíž převlek v urputnou semetricku byl dokonalý. A naopak trpěla Brenda Walschová, snoubenka Normana Bassetta, protože hned po zasnubách musela řešit nejprve bigamii a poté smrt svého snoubence. Této role se ujala Zuzana Vlachová.

Paní režisérce určitě spadl kámen ze srdce, protože premiéra i první repríza měly hojnou diváckou účast a všichni se výborně bavili. Poděkování patří nejenom jí a hercům, ale i všem v zákulisí, nápovědám, kulisákům a všem, kteří se podíleli na zdárném nastudování této hry. Cíl byl jediný – smíchem prodloužit život všech diváků. Takže jestli jste naše divadlo nestihli, přijďte příště.

Michaela Roubalíková

Zámecký bál

8. února 2020

Masopust 2020

Letošní masopustní průvod městečkem jsme kvůli plesové sezóně uspořádali o týden dříve, a sice v sobotu 15. února 2020. Počasí nám přálo, bylo lehce nad nulou,

svítilo sluníčko a masky se po ránu mohly vydat do ulic. Opět se před hasičárnou sešlo okolo čtyřiceti masek a průvod doplnilo i několik kočárků. Nechyběly originální nápady, jako třeba Spejbl s Hurvínkem, svatý Florián nebo Mach a Šebestová. Medvěd si zatančil s mnoha hospodynkami a celý průvod popřál všem lidem v městečku zdraví a štěstí. Udělalo nám radost, že čím dál tím více lidí v našem městeč-

ku ctí lidové tradice a otevřelo nám své domácnosti, proto jsme se do hasičárny vrátili až kolem šesté hodiny večer.

Masopust je veselá rozverná akce a myslím, že všichni si tento den užili. Jen jsme tehdy netušili, že to bude spolu s Pochováváním basy jedna z posledních akcí, která se v městečku uskuteční, protože celou republiku ochromí nouzový stav a soubor opatření k zamezení šíření infekce koronavirem Covid-19.

Michaela Roubalíková

Společenský ples 22. 2. 2020

Na toto dvojkové datum, které vybral pan farář Mgr. Zdeněk Mlčoch, byl připraven Společenský ples farností Dřevohostice, Domaželice a Pavlovice u Přerova.

Zajímavostí kolem tohoto plesu bylo daleko víc. Po hodně řádce let se pro plesové hosty opět otevřely prostory dřevohostické sokolovny. Zájem a návštěvnost pořadatele velmi mile překvapila. Stejně tak jako vstřícnost a ochota mnoha příznivců pomoci s přípravami a štědrými příspěvky do tomboly. Opravdu srdečně děkujeme všem za podporu.

Velký ohlas vyvolali místní nadšenci vystoupením České besedy. Po večerech poctivě trénovali, aby zatančili tuto sestavu lidových písní v národních krojích se ctí a grácií. Mnozí z nás rádi zavzpomínali, není bez zajímavosti, že v Dřevohosticích byla beseda naposledy předvedena před víc než 10 lety.

Skvělou náladu udržovala Moravská Veselka se svými sólisty a DJ Josef Capík. O příjemnou atmosféru celého večera se zasloužili všichni přítomní a není tedy divu, že se zábava udržela až do brzkých ranních hodin. *mz*

Pochovávání basy

úterý 25. února 2020

Sokolský Galavečer

V pátek 28. února od 17 hodin se konala akce v sokolovně, věnovaná dětem a jejich rodičům, kteří rádi sportují a navštěvují různé oddíly v Sokole, pod názvem GALAVEČER.

Děti vyměnily svá sportovní oblečení za společenské šaty, jinak nazvaný dresskot. S rodiči si vychutnávaly připravená překvapení. Celou akci nás provázel pan Jaroslav Jančík, který tuhle úžasnou událost vymyslel, naplánoval, zorganizoval, oslovil organizace o průběžná vystoupení a hlavně sehnal spoustu sponzorů, kterým samozřejmě patří velké díky, bez nich by děti nemohly dostat tolik odměn. Rodiče byli seznámeni s výčtem všech oddílů pořádaných pro děti a že jich nebylo zrovna málo! Za každou sportovní disciplínu byly děti svolány do řady a představeny všem přítomným. Následovala ukázka a odměny – diplom a medaile. Některé děti, které se zapojují do hodně aktivit, si odnášely domů ověšený krk medailemi a bylo vidět, jak jsou na sebe hrdé.

Nejen děti, ale i rodiče byli překvapeni, co vše je po dobu akce čekalo. Sami si mohli vyzkoušet jednotlivé disciplíny, které jim z každého sportovního odvětví jejich děti předváděly, a museli sami uznat, že to není zrovna kolikrát tak jednoduché, jak to vypadá. Za každou disciplínu byli vyhlášeni tři nejlepší sportovci, kteří v průběhu roku sbírali body. Nechyběla ani soutěž pro rodiče, kteří se nebáli svým ratolestem postavit a vzdorovat jim ve sportu.

Během galavečera vystoupila taneční skupina Hedvinie z domu dětí a mládeže Atlas Přerov. Ale asi největším zpestřením byla taneční skupina CAPUERRA z Přerova, která dokázala rozohnit nejen sebe, ale i všechny přítomné v sále. Jejich rytmy se nesly ještě dlouho po jejich vystoupení a opět bylo vidět, že sportovat se může v jakémkoliv věku. Vždyť ne nadarmo má Sokol své heslo: „Ve zdravém těle, zdravý duch!“

Celou akci hrála hudební kapela JEN TAK 2, která svým hudebním vystoupením pobavila všechny, hlavně při večerní akci, kdy zůstalo už jen pár dětí a pár dospěláků. Škoda, že se nepřišli podívat i ostatní místní občané. Viděli by úžasná vystoupení mistra barmana a sportovně taneční ukázkou poole dance, která motivovala někte-

ré maminky a slečny k dalším pohybovým dovednostem. My, co jsme zůstali, tak jsme si večer náramně užili nejen po taneční stránce, ale stmelili jsme se opět v jeden obrovský kolektiv.

Poděkování také patří sokolským seniorům a seniorkám, kteří zajišťovali jak občerstvení, tak zázemí celé akce. Přejí nejen všem dětem a jejich rodičům, aby se tato akce opět mohla uskutečnit a stát se i možná tradicí Sokola.

Petra Němcová

Senioři v lázních Bochoř

Rok 2020 náš klub seniorů zahájil exkurzí do lázní Bochoř. Naše předsedkyně ji domluvila se starostou Bochoře panem Volkem, který nás seznámil s historií bochořských lázní a provedl celým zařízením. Jak se už stalo tradicí, jeli jsme hasičským autem s panem Kasperlíkem.

„Moravské Piešťany“, takovou přezdívku si vysloužily lázně Bochoř, které patří k nejstarším lázeňským místům na Moravě. Historie zdejšího lázeňského pramene sahá až do druhé poloviny 14. století. První zmínka se našla v písemnostech z roku 1580. Už tehdy byly známy léčebné účinky železité vody na pohybové ústrojí. Od roku 2009 jsou lázně majetkem obce Bochoř. Postupně prochází obnovou. Po prohlídce jsme zauvažovali, jestli není na čase tyto nedaleké lázně občas navštívit.

Začali jsme spolupracovat s mikroregionem Moštěnka, který pod názvem „Síť pomoci Moštěnka“ zajišťuje přednášky. Byli jsme nápomocni při uspořádání zdravotní

přednášky 8. ledna na zámku v Dřevohosticích pod názvem „Zdraví člověka v souvislosti se správnou funkcí střev“. O zdravých střevech a o všem, co souvisí s jejich zdravím, nás seznámila paní Mgr. Irina Kaplijová. Náš klub zajistil malé občerstvení. Přijeli i senioři z VI-koše. Škoda, že mimo našich členů občané Dřevohostic neprojevili téměř žádný zájem. Přednáška byla velmi zajímavá a poučná.

Za klub seniorů Božena Pokusová

Setkání seniorů se opět vydařilo

Třinácté setkání seniorů Dřevohostic se uskutečnilo v neděli 8. března 2020 v dřevohostické sokolovně. Jako loni byl pozván dechový orchestr dětí ZUŠ Bystřice pod Hostýnem se svými solisty pod vedením pana Vladimíra Česky. Tento orchestr v 15 hodin setkání zahájil. Po úvodní skladbě starosta Petr Dostál přítomné seznámil s uskutečněnými akcemi a plány pro letošní rok. Také popřál všem přítomným ženám k MDŽ. Pak předsedkyně klubu seniorů paní Skříčková všechny seznámila s činností klubu za rok 2019. A to už dostal prostor dechový orchestr. Na jeho vystoupení se všichni těšili – sál byl zaplněný. Poslech tohoto orchestru je hudebním zážitkem. Zvláště vystoupení mladých solistů. Mladý hudebník a sólista na trubku Jaromír Česka orchestr doprovodil zpěvem. Jak jinak ocenit jejich umění – jediné bohatým potleskem vestoje. Pozvání starosty při-

jal pan farář Zdeněk Mičoch, který vystoupil s krátkým projevem. K tanci a poslechu zahrála kapela „Kalíšek“. Samozřejmě nechybělo bohaté občerstvení, které připravilo vedení obce. K předávání květiny ženám se mimo starosty a místostarosty přidal i pan farář. Za přípravu setkání, výběr účinkujících a občerstvení patří vedení městysu Dřevohostice poděkování. Bylo to krásně prožité odpoledne až téměř do večera.

*Za klub seniorů
Božena Pokusová*

K činnosti Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice

V neděli 23. února 2020 jsme v konferenční síni našeho zámku rádi uvítali manželskou dvojici cestovatelů Márových z Přerova V cyklu cestovatelských přednášek, z nichž tato byla v pořadí již jedenáctá, nás tentokrát seznámili se svými cestami za poznáním krás přírodních parků Kanady a Spojených států amerických.

Jejich putování se uskutečnilo na základě dřívějších rozhovorů s jejich postiženým synem Jirkou. Po jeho odchodu na věčnost se ujala plánu cesty jejich dcera Monika, která poprosila rodiče, zda by s nimi mohla strávit na cestách své poslední prázdniny před ukončením svého studia medicíny. Monika vypracovala plán cesty tak, že projedou územím Kanady z východu (z Montrealu) na západ (do Vancouveru). Potom budou pokračovat přes území Spojených států amerických zpět do Montrealu, kde vrátí do zdejší půjčovny automobil. A tak ujeli za 25 dní celkem 13 tisíc kilometrů.

V hlavním městě Kanady v Ottavě poznali nejen historickou architekturu a parky, ale i vodní kanál, který je v zimě využíván jako nejdelší bruslařská trať na světě. Následovala pro-

hlídka nejstaršího přírodního parku v provincii Ontario – Algonquin Provincial Park, jenž je rozsáhlejší než náš Olomoucký kraj. Obdivovali zdejší krajinu krásných jezer (je jich zde 2 400) a navštívili muzeum těžby dřeva. Ve Winipegu je zaujalo muzeum osídlení země přistěhovalci i expozice zvířat z pravěku.

Projeli nekonečnými pláněmi Saskatchewanu a v Calgary při výstupu na 191 metrů vysokou vyhlídku je potěšila v informačním centru vitrína s hokejovými pukly, vyrobenými v nám známých Kateřiních na Valašsku. Obdivovali březové háje Kananaskis a v Banff National Parku je zaujala jezírka s křišťálovou vodou, jež se snažili dostat do fotografického záběru pomocí dronu. Avšak zde za to hrozila vysoká pokuta. V Yoho National Parku je zaujal vodopád Wapta Falls o výšce 30 metrů a šířce 150 metrů. Při dalším putování dorazili k jezeru Hamilton, jež se nachází v nadmořské výšce 800 metrů a je obklopeno horami dosahujícími až do výše 3000 metrů. Zhlédli další vodopády – Takakkaw Falls, kde voda padá z výšky 254 metrů. Jasper National Park je překvapil divokou zvěří – horskými svišti, losy i jeleny wapiti. Na Mud Lake projížděli na člunu dobrodružnou trasu za poznáváním medvědů ve volné přírodě.

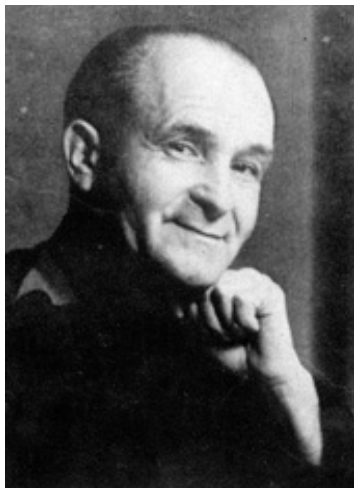
Ve Vancouveru obdivovali Lví most a nedaleko odtud – v Osoyoos je zaujalo Flekaté jezírko, jež vzniklo působením vysokého obsahu minerálů. Dále obdivovali krásy kaňonu Big Horn – nedaleko odtud se odehrávala strašná bitva mezi domorodými indiány a přistěhovalci. Pak obdivovali Ďáblovu věž (Devils Tower), kterou vytvořila rozžhavená láva a dodnes se zde vypíná zvrásněná skála vysoká 386 metrů. V jejím okolí pozorovali zvláštní zvířata podobná velkým svištům – plaché psouny. Po dalším putování dorazili k vysokému skalnímu útvaru Rushmore, kde do dálky hledí – do skály vytesané hlavy amerických prezidentů Washingtona, Jefferse, Roosevelta a Lincoln. Jsou vysoké 18 metrů a pracovalo na nich 400 dělníků po dobu 14 let. Město Chicago je oslovilo krásným parkem Grant s nádhernými fontánami. V Torontu pak navštívili věhlasnou hokejovou síň slávy. Velmi je nadchly Niagarské vodopády – jedny z nejkrásnějších na světě. Město New York je zaujalo svými výškovými budovami, dále Brooklinským mostem i Sochou svobody. Po návratu do Montrealu pak obdivovali Park Jeana Drapeaua, jenž byl vytvořený pro světovou výstavu – „Expo 67“. Zde vrátili zapůjčený automobil a tak šťastně skončila jejich cesta za přírodními parky a zajímavostmi Kanady a Spojených států.

I když naši cestovatelské přednášky tentokrát vůbec nepřálo počasí – díky tomu byla malá účast – odcházeli jsme opět plní krásných zážitků z vyprávění o zajímavých místech naší planety Země.

Mgr. Zdeněk Smiřický, Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice

Svět je opravdu malý a mnohému pomůže náhoda

Během svého působení na školách jsem získal žáky pro práci v zájmových literárních kroužcích. V Bystřici pod Hostýnem – to byl literární kroužek „Čtyřlístek“, v Dřevohosticích – „Sedmikrásky“. Náplní kroužků bylo mimo jiné i setkání se spisovateli – se spisovatelkou Valašska – Marií Podešvovou, s olomouckou spisovatelkou

Jaromír Tomeček

Helenou Lisickou, s významným autorem Františkem Kožíkem a s básníkem Jiřím Žáčkem, s nímž mě pojí přátelský vztah dodnes.

Na základě těchto mých aktivit jsem byl pozván Okresní knihovnou v Kroměříži v květnu 1986 na literární konferenci po názvem „Se sluncem nad hlavou“. Tato konference byla zaměřena na naši literaturu o přírodě a zvláště pak na dílo skvělého spisovatele děl s přírodní tematikou – na Jaromíra Tomečka (30. 9. 1906 – 16. 7. 1997), jenž v tom roce oslavil v plné síle své osmdesáté narozeniny.

Tento skvělý vypravěč (básník Jan Skácel jej přátelsky oslovil „Zelený Jaromír“) zachytil ve svých dílech jedinečné zážitky ze setkávání s krásami přírody a s osudy lidí s ní spojených. Byl velmi pracovitý – zanechal nám úctyhodné dílo – je autorem čtyřiceti knih.

Dílo s přírodní tematikou spisovatele – Jaromíra Tomečka – rodáka z Kroměříže – bylo zde přítomnými renomovanými literárními kritiky a odborníky vysoce hodnoceno a podle nich se zařadilo k tomu nejlepšímu, co bylo u nás z beletrie napsáno.

Na závěr konference se uskutečnila autogramiáda. I já jsem pokorně poprosil vzácného spisovatele Jaromíra Tomečka o podpis do jeho knihy. Zmínil jsem se, že jsem z městečka Dřevohostice. Panu Jaromíru Tomečkovi zajiskřily oči a na tváři se rozehrál úsměv. Pronesl. „Do Dřevohostic jsem v dětství velice rád jezdil ke své tetince a k milému strýčkovi Veselému, to byl tamní zednický mistr. V Dřevohosticích jsem trávil krásné chvíle prázdnin.“ Jeho slova mě tehdy velice potěšila, avšak nikdo mi tehdy nebyl schopen říci, kdo to byl ten zedník, tehdy už zesnulý – pan Veselý. Po čase jsem na toto setkání tak trochu pozapomněl.

Avšak před třemi měsíci se mi ozvala starší paní – Ludmila Moldříková z Ostravy. Přála si něco bližšího se dozvědět o mém strýčkovi – Josefu Cagašovi, bratrovi mé maminky – zdejší rodačky – Marie Smiřické (1910–1994), rozené Cagašové. Paní Moldříková mi sdělila, že její babička, rozená Sytková s mým strýčkem – Josefem Cagašem byla zasnoubena, avšak svatbě zabránila tragická událost. Maminčin bratr Josef – Joza – mu říkali – se ve svých dvaceti letech nešťastně utopil ve víru zrádné řeky Moravy ve Strážnici, kde jako řeznický tovaryš po vyučení ještě zůstal v práci u pana mistra, u něhož se vyučil a jehož si velice vážil.

Samozřejmě, že jsem o této rodinné tragické události věděl, stejně jako o maminčině dalším bratrovi Richardovi, který v roce 1918 ve svých 16 letech zemřel na „španělskou chřipku“.

Po našem setkání a popovídání v kavárně pod radnicí jsme spolu zašli na náš hřbitov. Tu mě paní Moldříková přivedla ke hrobu svých příbuzných – pana Metoděje Veselého (27. 2. 1870 – 19. 6. 1943) a jeho manželky Rozálie (26. 10. 1876 – 21. 5. 1960), o níž mi řekla, že byla rozená Tomečková. Tak se prokázalo, že spisovatel Jaromír Tomeček jezdil do Dřevohostic k Veselým, tehdy bydlícím v domě č. 188 na Novosadech. Tatínek spisovatele – Jan Tomeček (narozený 27. 12. 1864) byl tedy bratrem

paní Rozálie. Oba se narodili v Loukově, odkud pocházel po několik generací rod Tomečků, jak později prokázal svým pátráním v matrikách náš skvělý pan František Kužel, za což mu patří moje velké poděkování.

Pan Ludvík Veselý, (25. 8. 1904 – 12. 10. 1980) v našem městečku známý dřevohostický mistr řemesla brašnářského a řemenářského z Novosad č. 188, byl tedy bratrancem našeho skvělého spisovatele. Dobře se znal s mým otcem Leopoldem Smiřickým, bývalým ředitelem zdejší školy, protože si oba vzájemně sdělovali své zkušenosti ohledně hledání pramenů vody pomocí vrbového proutku nebo ocelové spirály. Avšak nikdy se ani slůvkem o svém bratranci – věhlasném spisovateli – nezmínil.

A tak jsem rád, že díky náhodě se letos ta záhada vysvětlila.

Mgr. Zdeněk Smiřický, Vlastivědný spolek Žerotín Dřevohostice

Člověče, nezlob se!

Jedno sobotní odpoledne, kdy se venku čerti ženili, se domluvily maminky z Dřeváčku a udělaly krásnou akci pro zabavení dětí všech věkových kategorií pod názvem „Člověče, nezlob se!“ Děti soutěžily nejen v této známé hře, která byla vyvrcholením, ale i oceněná krásnými cenami. Děti se v průběhu odpoledne seznámily s novými společenskými a logickými hrami, které mamink

ky různě posbíraly doma nebo zapůjčily od svých známých, ale i z dětské knihovny v Přerově. Samozřejmě i maminky se nenechaly zahanbit a soustěžily společně s dětmi. Cílem bylo hlavně děti vylákat od počítačů, tabletů, mobilů a televize. Že zábava je možná i jinak! Tak, jak jsme se společně bavily my jako děti. Atmosféra byla občas napjatá, protože, když se prohrávalo, tak padla i nejedna slza. Děti se naučily, že i prohrávat se musí umět, nejlépe s úsměvem a se ctí.

Občerstvení bylo zajištěno! Paní Sehnálková dětem chystala vynikající palačinky, různě nazdobené a naplněné, dle přání dětí. Těšíme se na příští rok, kdy si opět zahrajeme s dětmi stolní společenské hry.

Miroslava Buchtová

Dětské hrátky

V neděli 1. března se sál sokolovny proměnil v cirkusové šapitó. Tradiční akce pro děti v maskách, která letos byla pod názvem CIRKUS, měla zatím největší návštěvnost ze strany dětí, ale i rodičů a jiných rodinných příslušníků. Odpolednem provázela Petra Němcová, která vymyslela a nachystala celou výzdobu za pomoci aktivních členů Sokola. Velkou oporou a pomocníky byli Věrka Obkráčilová, která doprovázela tanečními aktivitami pro děti, a Jarda Jančík, který opět usedl k DJ pulstu. Nesmíme opomenout i ženy, které zajistily veškeré občerstvení, vypomáhaly v šatně nebo se věnovaly tombole.

Parket se proměnil v hejno různých klaunů, šašků, kašpárků, ale i jiných masek. Pro děti byla nachystaná dvě stanoviště s volnými hrami na nejen kreativních prvcích. Mohly zdolávat jednoduché úkoly, např. hod, skok nebo skládání velkého puzzle. Na parketu se střídala taneční animace pro děti pod vedením Věrky a Petry. Zhodnotila bych tuto akci za velmi povedenou. Děti se hodně zapojovaly do připravených aktivit.

I když nám nastaly menší potíže s plakátky, na kterých byl uvedený jiný čas zahájení akce, než který byl aktuální, tak se nás sešlo hodně, vždyť nejsme roboti a i takové věci se stávají. Proto bych ráda poděkovala všem, kteří se aktivně podíleli na akci. Těšíme se na příští ročník, který bude pod názvem INTEGROVANÝ ZÁCHRANNÝ SYSTÉM. Takže si už chystejte a promýšlejte masky a kostýmy. *Petra Němcová*

Špica model

Už 4. setkání modelářů a výstava jejich plastických modelů – letadel, lodí, vojenské i jiné techniky, hraček... v posledním únorovém víkendu v hostinci Na Špici v Dřevohosticích se opět setkala s velkým zájmem dětí i dospělých návštěvníků.

Pyžamový ples pro dospělé

Jsme skupinka mladých, zábavných lidí, co rádi riskují. Právě proto, když jsme někde uslyšeli návrh na uspořádání plesu pro dospělé, a to v pyžamech, šli jsme do toho.

Termín jsme stanovili na sobotu 7. března 2020. Vše se mělo odehrávat v místním dřevohostickém zámku. Kdo naši skupinu zná, ví, že jsme odborníci spíš na akce pro děti, proto se ples pro dospělé stal pro nás výzvou. Trošku jsme se obávali organizace, ale místo jsme měli dohodnuté, občerstvení vymyšlené a taneční skupina nám to také odkývala.

Nastal den D a na zámku se pomalu začali scházet hosté v různobarevných a hlavně vtipných pyžamech. Nechyběly ani klasické pohodlné domácí pantofle nebo historické

noční čepce. Týmová práce zařídila bohaté a chutné občerstvení. Díky báječným sponzorům jsme měli přepychovou tombolu a proběhlo dokonce i slosování o 3 hlavní ceny (1 dítě zdarma na náš tábor, poukaz do wellness centra pro 2 osoby a poukaz k naší úžasné kadeřnici Denise). Místní taneční soubor zpestřil večer dvěma krásnými vystoupeními. Kapela Sunset Blazice se díky svému repertoáru postarala o zábavu a hlavně díky nim byl parket téměř pořád obsazen, a i když hosté byli v pyžamu, tak na usínání to opravdu nebylo.

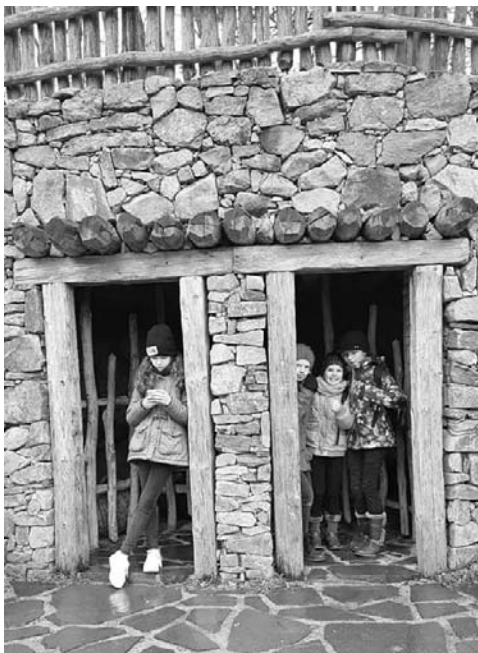
Na zábavu bych si určitě nestěžovala, té tam bylo opravdu hodně. Co mě však mrzí, je účast místních. Snad to i vypadá, že Dřevohostičákům se za zábavou moc nechce. Ano, ve světě sice straší nějaký ten vir, ale proč zrovna kvůli němu se vyhýbat tak skvělé zábavě?

Ti, co nás přišli podpořit, si snad vše užili a snad i bačkory protančili. Děkujeme vám za účast.

za Pionýrskou skupinu Dřevohostice Hana Čížková

Vyletěli z hnízda

„Všichni dospělí byli dětmi, ale málokdo si na to pamatuje.“ Proto jsme se rozhodli být zase na chvíli dětmi a s dětmi a vybrali jsme si dva dny o jarních prázdninách. Pro menší děti jsme připravili výlet do ZOO Lešná. Autobus nás vyložil přímo před branami ZOO a dál jsme šli po svých. Prošli jsme komplet celou zahradu, která byla nezvykle liduprázdná, o to více jsme měli pro všechno objevování a zkoumání místa a času. Trošku nás pozlobilo počasí, ale to nám přeci nevadí a rozhodně nám to nemůže zhatit výletní plány. Nakrmili jsme hladové rejnoky, nakrmili jsme hladové děti a deštík jsme přečkali v čokoládovně, což, jak tato věta naznačuje, jistí všeobecnou spokojenost.

Se staršími jsme druhý den zvolili pěší túru z Tesáku na Hostýn. Původně jsme si mysleli, že pěšky absolvujeme cestu jen z Tesáku na Hostýn, ale protože jsme všichni plni sil, došli jsme všichni až do Bystřice. Na začátku cesty jsme si cestou pošlapali trochu ve sněhu, ale s blížícím se hostýnským vrcholem jsme zimní svršky odkládali. Svačinka na Klapinově je vždy sázka na jistotu. Krajina Hostýnských vrchů se nám mění díky kůrovcové kalamitě před očima s každou vycházkou. A tak místa, která se nám zdají známá, dostávají úplně jiný rozměr, otvírají se nové výhledy. Naše příroda již v minulosti určitě prošla takovými obměnami mnohokrát a určitě si zase poradí.

Mám výlety s dětmi moc ráda, myslím, že pro obě strany je to prospěšné, vymanit se na chvíli z našich povinností a každodenních činností. Příroda je krásná v každém období a v každém počasí. Děkuji kolegům za pomoc s organizací i dětem, že umí brouzdat i jinak než na sítích....

Věra Obkráčilová, Spolek Kratochvil

V Pramínku od zimy do jara...

Když jsem v prosinci nastoupila do Mateřské školy Pramínek, přivítal mne velmi milý kolektiv pedagogických i nepedagogických pracovníků, bohatě zařízené a vybavené třídy nejrůznějšími didaktickými pomůckami a hračkami, které paní ředitelka postupně podle možností a potřeby doplňuje. Nejvíce mě ale překvapil perfekt-

ně nastavený informační systém školky, kdy každá třída má svůj telefon a e-mailovou adresu, díky kterým mohou rodiče komunikovat přímo se svými učitkami.

Po seznámení dětí s novou paní učitelkou jsme se pustili do pravého výchovně-vzdělávacího procesu. Poznáváním fauny severního pólu, zkoušením lyžování a bruslení, seznamováním s jednotlivými částmi těla, expedicí do vesmíru nebo třeba výlety do světa pohádek jsme s nejmenšími dětmi ve třídě Žabičky procvičovali jemnou i hru-

bou motoriku, rozšiřovali slovní zásobu, učili jsme se chovat v různých situacích, podporovali jsme povědomí o důležitosti hygieny a zdravém životním stylu. Samozřejmě jsme také zpívali, malovali, hráli jsme si a užívali si společných chvil ve školce.

V rámci rozvoje hrubé motoriky se mohly starší děti účastnit plaveckého výcviku v plaveckém bazéně v Přerově. V termínu 7. ledna – 10. února se děti ze tříd Beruš-

ky a Včeličky již tradičně připojily k žákům základní školy a se svou paní učitelkou každé úterý vyrazily za vodním dobrodružstvím. Pod vedením zkušených instruktorek se děti seznamovaly s vodou, snažily se zbavit ostychu z ní, nebát se ponořit hlavu, vyzkoušet základní plavecké dovednosti, a hlavně si hrály a užily spoustu mokré legrace.

Jako každý rok proběhlo 23. ledna vyšetření očí firmou Prima Vizus, které odhaluje dioptrické oční vady, které mohou mít za následek zhoršené prostorové vnímání, zvýšené riziko úrazů nebo později i problémy se čtením a psaním. Screeningové vyšetření pro-

běhlo dle zájmu rodičů ve známém prostředí naší školky, aby se ani nejmenší děti nebály.

Velmi nabitý program jsme ve školce měli i 21. února. V rámci masopustního průvodu k nám zavítali žáci základní školy. Po rýmovaných charakteristikách jednotlivých měsíců v roce, za které byli žáci převlečeni, si mohli odvážlivci zatancovat s medvědem. Po tancovačce dostali sladkou odměnu

a pokračovali v průvodu. A těšili jsme se na další kulturní událost, pohádku „Jak krteček zachránil les“ v podání Divadla Rolničky. Díky neuvěřitelné práci s hlasem si děti ani nevšimly, že všechny loutky obsluhoval a namluvil jeden muž a zaujatě sledovaly, jak krteček všechno zvládne.

Aby si i děti mohly zkusit své herecké vloh, 5. března jsme si ve třídách uspořádali karneval. Určitě nejen u nejmenších dětí v Žabičkách se sešli rytíři, víly, policisté, princezny a spousta dalších bytostí a tvorů například draci. Ti všichni si vyzkoušeli módní přehlídku, plnění zapeklitých úkolů i tancování. Třída Včeliček secvičovala karnevalovou besídku, která měla proběhnout 6. března, ale 3 dny před vystoupením KHS nedoporučila hromadné setkání dětí a rodičů z důvodu blížící se pandemie neznámého koronaviru. Následovalo velké zklamání ze strany rodičů, dětí i učitelek.

Nově se k našemu kolektivu přidaly tři kolegyně. Paní učitelky Michaela Janková a Marie Zámečnicková odešly na mateřskou dovolenou a paní učitelka Simona Foulková odešla do jiné MŠ. V době, kdy jsme ještě neměly novou paní učitelku (v lednu 2020), vypomáhala nám ve třídě Berušek „emeritní“ paní ředitelka jedné mateřské školy v kroměřížském okrese paní Mgr. Eva Goldová, která se ukázala jako skvělá kolegyně s obrovským smyslem pro humor a také spoustou pedagogických zkušeností. Od února již nastoupily na volná místa nové kolegyně: Mgr. Andrea Blatáková a Magda Opletalová a DiS. Eva Doleželová.

Běžný školní rok nám všem překazila pandemie koronaviru COVID-19. Na základě vládních nařízení zřizovatel rozhodnul o uzavření mateřské školy od 16. března 2020. V tu chvíli se z paní učitelek staly počítačové specialistky a začaly rodičům posílat materiály pro práci s dětmi elektronicky. Běžné si samozřejmě paní učitelky musí chystat přípravy pro průběh celého dne ve školce, ale najednou bylo nutno zapřemýšlet nad možnostmi nejen časovými, ale i nad materiály, které mají rodiče doma k dispozici a se kterými budou moci pracovat. Přípravy pro rodiče paní učitelky chystaly jako náměty a inspiraci pro práci s dětmi a byly na dobrovolné bázi, ale podle ohlasů rodičů víme, že je využili a spoustu svých nápadů také rodiče přidali.

Doufám, že se tato epidemie rychle přezene a my se všichni zase ve zdraví budeme moci potkávat.

Za kolektiv MŠ Prámínek Jana Nedomová

Místo roušek vína doušek

Stojíme na autobusové zastávce s kufrem v ruce a očekáváním... tak by mohla začínat spousta příběhů, i ten náš dlouho plánovaný a natěšený Kratochvilný výlet do Prahy tak začal. A že očekávání předčil, netřeba zdůrazňovat, to je asi jasné. Víkend plný zážitků, smíchu, přátelství, zatím jen s lehkým vánkem viru v zádech. Stále ovšem Praha plná turistů, pod orlojem plno, z restaurací se line směsice řečí jako v Babylonu, roušky překvapivě nemají ani japonští turisté. Ovšem jaké překvapení po návratu, že jsme byli na dlouhou dobu i my v naší matičce Praze turisty posledními. Týden nato jsou ulice Prahy liduprázdné. Samotné město nechápe, co se děje, Prašná brána i Karlův most si sice notují, že si konečně oddychnou, ale současně s tisíci dalších krásných míst trochu posmutní, protože rádi dávají na odiv svou krásu, bez které naše národní srdce bije jen zpola. Tímto víkendem skončil život, který se nám zdál „normální“, a nastalo období koronakrizy, mimořádných opatření...

A tak v prvním týdnu všichni lehce vyděšení hltáme informace – kolik, kde, kdo, neradujeme se z toho, že se někdo narodil, radujeme se, že nikdo nezemřel. Myjeme si ruce do úplného vybělení, z domků se line vůně dezinfekce a vařených roušek, rohlíky div nemácháme v Savu, bojíme se pozdravit svého bližního seniora, ať ho pozdravem nezabijeme, do obchodu chodíme v 7, v 8, v 10 a v lepším případě dostaneme chlebek po hlavě, když se spletem. Všichni v okolí mají naskládané dřevo na pět let dopředu a zahrádky nám děkují za péči, které se jim v předešlém kalupu už dlouho nedostalo. Ven můžeme po třiceti, deseti, až skončíme za ruku ve dvojicích. Další příkazy a zákazy se jen sypou a přichází další z mnoha vládních nařízení – budete nosit roušky! My vám je sice nezajistíme, ale jejich užití nařizujeme a pod pohružkou kontrolujeme. Tak začíná období rouškokobraní, my Kratochvilky jsme zvyklé na vinobraní, takže rouškokobraní bereme jako výzvu, vyhrnujeme rukávy a rekvalifikujeme se jako stříhačky, žehličky, šičky, zásobovačky. Krásně nám to odsýpá, až se z mašiny kouří. A tak celé okolí nosí hadříky na ústech v přesvědčení, že jsou zpola od smrti zachráněni. Některé rodiny už nemají pomalu v čem spát, protože stoprocentní bavlna je ve válečné době zkrátka potřeba, a tak ložní prádlo pod rukama jen mizí a národní ekonomiku zachraňují otevřené galanterie. A už se v tom začínáme všichni trochu plácát, obchody zavřené, otevřené pouze ty, které nejsou zavřené, do práce chodí jen někteří a jen někdy, vycházet nesmíme, ale vlastně za jistých okolností můžeme, děti nesmí do školy, aby nepřenášely nákazu, tak je šoupnem na hlídání k babičkám, učí telka a učí kdekdo, komu ještě zbyly trochu nepocuchané nervy.

A tak náš život plyne dál spolu s příkazy, zákazy, nařízeními a opatřeními. A já osobně už se v tom plácám hodně. Nechci posuzovat zdravotní aspekty všech těchto opatření, posuzuji situaci čistě subjektivně, vlastními pocity úplně obyčejného člověka. Přestávám se dívat na televizi a média a informace si vybírám, selektuji, co jest mému, hlavně duševnímu zdraví prospěšné. A zírám... zírám jako spousta dalších z vás. S pusou otevřenou zírám na svět, který se zastavil. Zkrátka, jako když zabrzdíte kolotoč. Málokdo z nás by věřil tomu, že to vůbec učinit lze. Zmrazit svět, zmrazit ekonomiku a částečně zmrazit mozky obyvatel planety. Projevuje se obrovská síla médií. A začíná se projevovat nemoc, která mě osobně děsí víc než korona, a to ovčí syndrom. Jak jednoduché je slyšet ty, jež nejvíc křičí. Bohužel si někteří lidé odvykli

mít vlastní názor a chovají se tak trochu stádově. Máme prý vydržet, až to přejde a bude líp. Já moc nechápu, co mám držet a co přijde, ať se přihlásí, kdo to ví... je přece jen teď. Vše, co bylo, je minulost, která nás může poučit, z které můžeme čerpat zkušenosti, ale také může procesy zabrzdit. Vše, co bude, je jen fikce. Výborným manipulačním prostředkem je strach, věřte ale, že v životě není horšího rádce. Obezřetnost a ostražitost je namístě, ne ale strach, který nás paralyzuje a ochromí. Nepasme se jen jako stádo na zelených rozkvetlých lukách, naučme se i něco od vlků, mají dle mého větší předpoklady pro přežití.

V krizových situacích se začíná projevovat ryze charakteru. Ruku vám leckdy podá ten, od něhož byste to nečekali, zato jiný blízký vás půjde udat za to, že nesplňujete a nerespektujete. Trošku válečný stav.

Ale tato doba nám jen nebere, je spousta věcí, které nám dává. Dala nám čisté nebe, přírodě dává řádně vydechnout, dala nám pocit uvědomit si, co všechno máme a v jakém blahobytu žijeme, dala nám čas se zastavit, můžeme sundat nohu z plynu v otáčkách, které se nás už málem snažily katapultovat. Já osobně získala čas, nejcennější komoditu. Objevila jsem díky všemocným médiím osobnosti, o kterých bychom se nebýt krize stěží dozvěděli, a vždycky mě naplní obrovský pocit štěstí, jaké úžasné lidi mezi sebou máme. Nejčennější hodnoty zůstaly, zůstala rodina, trvá přátelství, zůstala jsem já, stejná jako dřív...

Mimořádná doba nám vzala i dala. Nad tím vším ale pro mě osobně jasně svítí SVOBODA. Teď si uvědomuji, jak důležité je tohle slovo, jaký je to pocit být svobodný a jaký je to stav duše. Svoboda rozhodnout o svém životě, svoboda vlastního úsudku, svoboda přístupu k informacím, svoboda psát tenhle článek, svoboda s ním souhlasit a svoboda s ním nesouhlasit, nenecháme si svobodu vzít...

Věra Obkráčilová

Starosta děkuje

- paní **Lucii Hradilové**, zdravotní sestřičce, která organizovala a zajišťovala chod ordinace obvodního lékaře
- všem švadlenkám, které dohromady ušily bezmála 1000 roušek, byly to: **Veronika Doležalová, Eva Dostálová, Ivana Pešáková, Jarmila Šašková, Denisa Zdráhalová, Jana Kučerová, Nataša Kučerová, Věra Obkráčilová, Alena Brtníčková, Markéta Nedělová, Marcela Albertová, Šárka Vašinová, Barbora Gross, Simona Večeřová, Miroslava Buchtová, Petra Němcová, Ivana Kopečná, Lenka Sehnálková, Lenka Šaradinová, Simona Menšíková, Romana Caletková, Michaela Klösllová** a mnohé další, které ušily roušky nejen pro svoji rodinu, ale i pro sousedy
- všem **prodavačkám i prodavačům** v obchodech, které byly otevřeny pro občany v době vyhlášeného nouzového stavu
- panu **Alešovi Sigmundovi** a **personálu S klubu** za zajištění obědů nejen pro místní seniory
- všem **místním zdravotníkům, řidičům hromadné dopravy**
- **Jednotce sboru dobrovolných hasičů**, která v rouškách zasahovala mimo jiné u požárů v Roštění a na Slavkově
- **Alešovi Sigmundovi** a **Markovi Jakubcovi**, kteří technicky zajistili přímý přenos bohoslužeb v době Velikonoc z kostela sv. Havla v Dřevohosticích
- **děvčatům ze spolku Kratochvil** za vyzdobení stromu „kraslicovníku“ na Náměstí
- ... a všem, kteří se nebáli, pomáhali a pracovali ve prospěch ostatních i v době nouzového stavu a vyhlášených krizových opatření

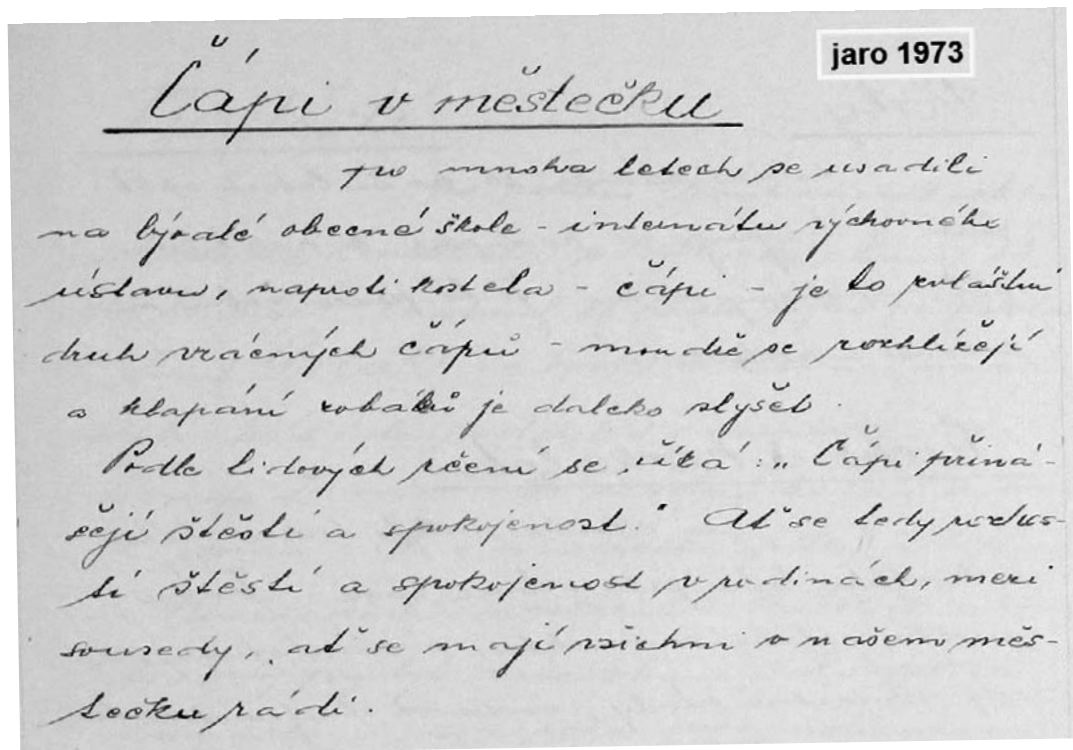

- a my všichni děkujeme panu starostovi **Petrovi Dostálovi**, paní **Věře Obkráčilové** a panu **Jirkovi Kasperlíkovi** za pohádky, kterými nám – dětem i dospělým zpestřili několik večerů v období koronavirové krize.

Čápi v Dřevohosticích

Po mnoho let sleduji přilet čápů do Dřevohostic. Před rokem 1969 v našem okolí čápi nehnízdili. Když jsem byl na vojně v letech 1967 až 1969 v Písku, sledoval jsem tyto nádherné ptáky, kteří měli hnízda v okolí jihočeských rybníků. O několik let později se čápi usadili na komíně výchovného ústavu naproti kostela. Je několik zaručených dat prvního hnízdění. Například Mgr. Zdeněk Smiřický tvrdí, že poprvé si hnízdo postavili v roce 1974, v tom roce dělali fasádu domu. Nedávno jsem našel ve staré kronice městečka Dřevohostic zápis o první stavbě hnízda v roce 1973. Napsala mi také paní Ivana Kubová, že první čápy pozorovali v létě roku 1972. Paní Ivana píše: „Čápi se tu usadili v roce 1972. Vím to přesně, čekala jsem první dítě a domlouvala jsem čápům, kteří létali nad námi, ať se opovážejí nepřinést mi kluka. Čáp nám to splnil, v prosinci se nám narodil první syn.“ Ví někdo přesně, od kdy jsou čápi v Dřevohosticích?

Každým rokem také sledoval čápy již zemřelý Leopold Smiřický mladší. Zapisoval si, kdy přiletěl sameček a kdy jeho družka, která vždy přilétá asi o týden později. Když jsem se staral o věžní hodiny na kostele a udržoval zvon ve zvonici, pozoroval jsem čápy a fotil. Nejlepší fotky byly z horního vikýře velké kostelní věže, vikýř je nad hnízdem, bylo vidět mladé čápy, kteří ze země ještě nebyli vidět. Ze zvonice byly také

pěkné snímky. Od roku 2015 jsem se zaregistroval jako pozorovatel našeho čápího hnízda a přidávám tam svá pozorování. Čápi u nás mívají většinou tři mláďata, jednou dokonce čtyři. V jednom roce všech na mláďata uhynula při silném krupobití.

První hnízdo si postavili čápi na nepoužívaném komíně výchovného ústavu. Od roku 1974 pracoval Mgr. Jiří Jakubál ve výchovném ústavu a hnízdo tam již bylo. Po několika letech se hnízdo naklonilo, tak vyrobili ocelovou konstrukci hnízda, kterou do komína zasunuli. Další oprava hnízda byla kolem

roku 2005, kdy byl inter-
nát ústavu rozšířen. Vyro-
bili novou ocelovou kon-
strukci na komín, která
tam vydržela až do letoš-
ního února. V noci 24.
února 2020 při silné vich-
řici spadl komín i s hníz-
dem. Zbytek komína ro-
zebrali a zakryli plechem.
Náhodou si mladý čáp
koncem července 2019
začal stavět nové hnízdo
na bývalé správní budově
cukrovaru. Letos na jaře
jsme čekali, kam se čápi
usadí. Čápa letos poprvé
viděl a vyfotil Karel Seidl,
jak v říčce Bystřičce loví
rybky. Další den jsem čápa vyfotil na rozestavěném hnízdě v cukrovaru. Asi po týd-

nu přiletěla samice a oba čápi začali zvětšovat hnízdo.

Doufejme, že se čápům bude na novém místě líbit a vydrží tam další desítky let.

František Kužel

Informace z úřadu městyse

Upozorňujeme občany, kteří dosud nezaplatili **poplatek za TKO**, že rozhodnutím Rady městyse Dřevohostice je splatnost poplatku v souvislosti s vyhlášeným nouzovým stavem posunuta **do 30. června 2020**. Pokud jste to ještě nestihli, poplatek uhradte na účet číslo 187721747/0300, spec. symbol: 1340, var. symbol: číslo popisné domu, případně hotově na pokladně Úřadu městyse Dřevohostice.

Sazba poplatku pro poplatníka, t. j. pro fyzickou osobu s trvalým pobytem v obci (případně osobu, která má ve vlastnictví stavbu určenou k individuální rekreaci, byt nebo rodinný dům, ve kterých není hlášena k pobytu žádná fyzická osoba) činí **510 Kč/osoba/rok 2020**.

Ve stejném termínu je splatný **poplatek za psa**, roční sazba poplatku za každého psa je **100 Kč**.

Opět, jako každý rok v tuto dobu, připomínáme, že platí obecně závazná vyhláška městyse Dřevohostice č. 1/2010 o regulaci hluku. Při práci na zahradě a kolem domu dodržujte, prosím, tuto vyhlášku a dopřejte svým sousedům klid k odpočinku.

Práce s hlučnými stroji a nástroji je touto vyhláškou zakázána

v pracovní dny	od 00.00 do 06.00	a	od 20.00 do 24.00 hodin
v sobotu	od 00.00 do 08.00	a	od 20.00 do 24.00 hodin
v neděli a o svátcích	od 00.00 do 09.00	a	od 12.00 do 24.00 hodin.

Zpracování bioodpadu

Na obec se obrátil předseda Zemědělského družstva Dřevohostice, které nám zajišťuje **svoz a zpracování bioodpadu**. Tato služba je provozována již několik let, občané si na ni zvykli a objem bioodpadu stále narůstá, což je jistě dobrá zpráva pro životní prostředí v našich obcích. Méně příznivou zprávou je však, že mnozí si zaměňují kontejnery na bioodpad s popelnicemi. V poslední době se stále více objevují v kontejnerech nezpracovatelné pařezy, plasty, kusy dřeva velkých průměrů, jednou dokonce kompletní králíkárna a největším problémem jsou kameny, případně kusy betonu.

Bioodpad je nutno podrtit na co nejmenší kousky a stroje, ať již zemědělského družstva nebo smluvních partnerů, nejsou schopny toto zpracovat a opravy případného poškození nožů drtiče či celého převodového ústrojí nejsou zrovna levnou záležitostí. Po posledních zkušenostech byly obsluze svozových aut vydány pokyny, že **pokud bude v kontejneru materiál, který tam nepatří, kontejner nebude vyvezen.**

Sběrné kontejnery jsou určeny pouze na rostlinný odpad – na trávu, zbytky rostlin, drobné větvičky a další odpad podobného charakteru.

Do kontejnerů v žádném případě nedávejte to, co tam nepatří, to znamená plasty, komunální odpad, polystyren, stavební odpad, kameny, velké kusy dřeva a podobně.

Z obecní knihovny

Do minulého čísla zpravodaje se už nevešel statistický přehled návštěvnosti obecní knihovny v loňském roce 2019, předkládám vám ho tedy teď:

čtenáři	
počet registrovaných čtenářů	167
počet čtenářů do 15 let	77
nejméně čtenářů je ve věku nad 80 let	4
nejvíce čtenářů je ve věku 60–69 let	17
výpůjčky	
dospělí beletrie	2 856
dospělí naučná literatura	314
děti beletrie	748
děti naučná	251
výpůjčky časopisů	2 009
výpůjčky celkem	6 178
počet návštěv čtenářů	1 728

knihovní fond

celkový počet knih	8 801
přírůstek knih za rok 2019	139
vyřazeno – úbytek knih	25
časopisy	20 titulů

Při srovnání s předchozím rokem 2018 klesly jen o něco málo výpůjčky knih a návštěvnost.

Zároveň však přibyli noví čtenáři, kteří jsou příjemně překvapeni a spokojeni se službami knihovny.

Z dotačního programu ministerstva kultury se v roce 2019 městysu podařilo získat pro knihovnu nové počítače. Slouží knihovnici i veřejnosti. Lidé si teď mohou bez problémů vyhledat i vytisknout za malý poplatek informace např. ze svých e-mailů nebo flash disků, počítače jsou rychlé a spolehlivé. Je to další krok ke zlepšení služeb knihovny.

Pokud si chcete vypůjčit určitý titul, můžete si jeho dostupnost ověřit na **www.drevohostice.cz/obecni-knihovna**, kde najdete on-line katalog knih a v pohodlí doma si vyhledáte informace o knihách, které jsou v knihovně k dispozici. Zjistíte tak okamžitě, jestli požadovanou knihu máme, jestli je kniha volná k vypůjčení nebo je právě vypůjčená. Knihu si lze také rovnou zarezervovat.

Rok 2020 začal na celém světě komplikovaně, ale věřme, že se situace brzylepší. Každopádně – knihovna už je otevřená a čeká na své čtenáře. Samozřejmě, i v letošním roce popřejí všem čtenářům hodně štěstí a zdraví a nepamenejte – pozvání do knihovny platí stále a pro všechny.

Ludmila Valčíková

Lesní hospodářství

Dřevohostický les je v současnosti častým cílem našich procházek. Můžeme zde vnímat přicházející jaro, probouzející se stromy a všechny rostliny. Mimo spárkaté zvěře, kterou vyrušíme při chůzi, nebo i sportovní aktivitě – běhu, les prochází svou pravidelnou každoroční přeměnou. Ustávající těžební činnost je nahrazována novou výsadbou stromků, jejich oplocováním a s tím souvisejícími opravami přístupových účelových lesních cest tak, aby tyto byly bezpečné pro dopravu vytěženého dřeva. S kůrovcovou kalamitou, která napadá smrkový porost, jsme se již z větší části vypořádali, i když napáchala škody, tyto jsou zanedbatelné v poměru s tím, co můžeme pozorovat na okolních lesních porostech. S touto hospodářskou aktivitou je spojena i značná administrativní činnost. Díky ní se nám ve spolupráci s lesním hospodářem podařilo získat z Ministerstva zemědělství ČR prostřednictvím Olomouckého kraje 118 320 Kč na umělou obnovu sadbou s oplocením a 279 410 Kč na škody vzniklé z nahodilé těžby v období od října 2017 do 31. prosince 2018 na zmírnění dopadů kůrovcové kalamity.

Jaroslav Jančík

Pandemie a soucotě

Prožíváme nejhorší pandemii tohoto století. Přesně před sto lety skončila španělská chřipka, při které zemřelo 50 až 100 milionů lidí. V českých zemích zemřelo 44 až 75 tisíc civilních obyvatel. Tenkrát ale doznávala první světová válka. Nebyl dostatek potravin, lidé byli podvyživení a nebyly k dispozici vhodné léky.

Před první světovou válkou umíralo mnoho lidí zejména na „souchotě“. Správně se tato nemoc jmenuje tuberkulóza a napadá hlavně plíce. Zaslouhou povinného očkování u nás tuberkulóza prakticky není. Souchotě (tuberkulóza) byla rozšířena i v Dřevohosticích a okolí, mnoho zápisů je zaznamenáno v matrikách zemřelých. I mé předky zasáhla tato krutá nemoc. Můj pradědeček Ignác Nesvadba měl celkem devět dětí s dvěma manželkami. S první ženou Karolínou měl tři děti, syna a dvě dcery. Syn Josef zemřel ve dvou letech na souchotě. Dcera Antonia zemřela v šesti měsících na souchotě, další dcera Františka zemřela měsíc po narození na souchotě. Její matka Karolína zemřela ve věku 29 let, čtrnáct dní po porodu, také na souchotě.

Pradědeček Ignác se oženil podruhé. Vzal si Marianu, se kterou měl syna Oskara (to byl můj dědeček) a dalších pět dcer. Anežka zemřela v sedmi měsících na souchotě. Maria dožila stáří, Ludmila se také dožila vyššího věku. Také Anežka zemřela ve věku 25 let na souchotě. Poslední dcera Antonie se ve 33 letech provdala a zemřela necelý rok po svatbě také na souchotě (v té době se nemoc již jmenovala tuberkulóza). Pradědeček Ignác zemřel ve stáří 55 roků, jeho druhá manželka, moje prababička Mariana, se dožila 80 let, zemřela na sešlost věkem. Lidé si na časté umírání „vykli“, téměř v každé rodině zemřelo dítě nebo mladá matka.

František Kužel

Sv. Roch na Novosadech – patron nemocných a ochránce proti moru

LETNÍ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR PRO DĚTI OD 6-14 LET LETEM LÉTEM

20. - 24. července 2020

Čas denně od 7,00 – 16,30 hod

Budeme se bavit; tvořit; hrát; putovat i poznávat

Zajištěno stravování i pitný režim

Spolek Kratochvil Dřevohostice

Informace a přihlášky:

Věra Obkráčilová, e-mail: VeraObkracilova@seznam.cz, tel. /33 643 31/
osobně v kanceláři Stavebního úřadu v Dřevohosticích

Jarní recepty pro zdraví

Bršlice kozí noha – na zahradách je úporným plevelem, intenzivně se šíří částmi oddenků, které se při orbě, pletí i okopávání lehce oddělují od matečných rostlin. Její listy mají odedávna uplatnění jako bylinky - jsou bohatým zdrojem vitamínů, minerálů, stopových prvků a dalších prospěšných látek, kterých míváme po zimě nedostatek. Již od

středověku se bršlice využívala také jako léčivka proti dně. Bývala zcela pravidelnou součástí „zelené polévky“, nádivek, masitých směsí, salátů i špenátu.

Bylinková polévka z bršlice

160 g bršlice, sléz, jitrocel (stejným dílem), 40 g ovesných vloček, 10 g cibule, mrkev, 10 g tuku, 40 g kysané smetany, koření dle chuti, sůl

Nejprve povaříme ovesné vločky, potom přidáme vyprané a posekané zelené bylinky s mrkví a ještě asi 20 minut necháme povařit. Ke konci přidáme osmaženou cibulku a před podáváním na stůl zjemníme kysanou smetanou a ochutíme solí, pepřem a kořením.

Zelená polévka z jarních bylinek

 Po jedné hrsti kopřiv, šťovíku, polníčku, bršlice, jahodového listí, lžice popence, pažitka, libeček, bazalka - to, co zrovna máme, 50 g másla, 2 žloutky, lžice hladké mouky, sůl

Bylinky přebereme, opereme a jemně usekáme. Uděláme světlou jíšku z másla, přidáme bylinky a trochu je v jíšce osmažíme. Zalijeme vodou, kolik je třeba, osolíme a krátce povaříme. Nakonec polévku zahustíme rozšlehanými žloutky.

Salát z bršlice

 150 g čerstvé bršlice, 25 g nastrouhaného křenu, 20 g kysané smetany, sůl a pepř dle chuti

Mladé listy bršlice omyjeme, spaříme vařící vodou a necháme táhnout 10 minut. Potom vodu slijeme, listy pokrájíme, přidáme nastrouhaný křen a osolíme. Promícháme a zjemníme kysanou smetanou.

Zapečené brambory se slaninou, vejci a bršlicí

 500 g brambor vařených ve slupce, 2 cibule, 150 g slaniny, talíř drobně nakrájené mladé bršlice, 3-4 vejce, sójová omáčka, mletý pepř a sůl

Oloupané brambory nakrájíme na plátky. Na malém pekáčku nebo ohnivzdorné misce zpěníme cibuli se slaninou, vložíme nakrájené brambory a dozlatova opečeme. Přidáme bršlici a pepř. Urovnáme na pekáčku, zalijeme rozšlehanými vejci se sójovou omáčkou a podle chuti přisolíme. Zapečeme v horké troubě a podáváme se sterilovanými okurkami nebo zeleninovým salátem.

Městys Dřevohostice
vyhlašuje soutěž
pro malé i velké fotografy - amatéry
na téma

DŘEVOHOSTICE A OKOLÍ ▷ OBEC, PŘÍRODA, LIDÉ ◁

Fotky ve formátu jpg a max. velikosti 5 MB nám posílejte
až do konce měsíce září 2020 na
podatelna@drevohostice.cz
s uvedením autora, názvu fotografie
a kategorie – děti nebo dospělí.

Z vybraných fotek bude uspořádána výstava na zámku
Dřevohostice.

Významné životní jubileum

si v měsících květnu, červnu a červenci 2020
připomenou tito naši spoluobčané:

94 let

Antonie Mrázková

89 let

Josef Jemelík
Ladislav Polášek

88 let

Božena Bahounková

85 let

Bohumila Vaculíková

84 let

Jan Kojecký

83 let

Emilie Bednářová

82 let

Josef Kučerka

81 let

Drahomíra Březinová
Jarmila Kuželová
Danuše Štěpánová
Anna Salvetová

80 let

Jaromír Březina
Bohumil Kvasnica
Ivan Janečka

75 let

Karla Jarošková
Antonín Loucký
Drahomíra Ondrušková
František Vašíček
František Kuba

70 let

Jiřina Kociánová
Oldřich Kroupa
Pavel Janečka

65 let

Jiří Polcar
Oldřich Šiška
Zuzana Olivová
Jaroslav Kynstler

60 let

Eva Navrátilová
Hana Houdová
Věra Horáková
Eva Škrabanová
Jaromír Kužel
Ivo Ondruška
Jana Machalová
Ladislava Zdráhalová
Alena Kroupová
Ivan Hájek

Všem jubilantům blahopřejeme.

Narozené děti

Filip Jakubál
Ondřej Balabuch
Matyáš Svršek
Ema Menšíková
Ester Banciková

*Vážení rodiče, vítáme Vaše dítětko a přejeme mu i Vám mnoho zdraví
a radostných chvil.*

Z našich řad odešli

Karel Kojecký
Helena Klimešová
Bohumír Skopal

*Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast
nad ztrátou blízkého člověka.*

Zámek Dřevohostice

otevřeno květen,
červen, září,
pouze v neděli,
prohlídky vždy
v 9, 11, 13 a 15 hod.

červenec–srpen
každodenní služby

 infocentra
9–12, 13–16 hod.
mimo pondělí

muzeum hasičské
historické techniky
v předzámčí

Jak se bavíme doma,
když nemůžeme
do školky

